

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoljlo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t.j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Nova postava proti delomrznim ljudem, potepuhom in prosjakom.

(Dalje.)

Nova postava bila je izdana in razposlana dne 11. junija 1885, torej je v moči počenši s 26. dnem t. m.

Kdo je po novi postavi vlačugar ali potepuh? — „Kdor se brez opravljanja ali posla in dela okoli potepa ter ne more izkazati, da ima ob čem živeti ali da si pošteno prizadeva preživiti, tak naj se kot vlačugar (potepuh) kaznuje“ (§ 1). — Po postavi z 10. maja 1873 je bil potepuh tisti, kdor ni imel stanovitega doma ali ga je ostavil ter se brez opravljanja in dela okoli potepal itd. — kakor v opredelbi (definiciji) nove postave. Razlika je torej ta, da je odslej potepuh tudi tisti, ki ima svoj stanovit dom, ako le ne more izpričati, da kaj dela in da ima ali si prizadeva dobiti preživiti. Ni ravno treba, da bi se klatil od sela do sela, tudi če je zmirom v jednom kraju, je lahko potepuh. Mestni potepuhi se nevedno ne premaknejo iz mesta, v mestu imajo svoj stanovit dom

(Wohnort); poprejšnja postava jih torej ni zadela, pač pa jih je nova, ki pozna vlačugarje tudi s stanovitim domom, klateče se po mestu iz ulic v ulice, po občini od selišča do selišča. Pojem vlačugarstva je torej sedaj mnogo širši; kaznuje se sedaj lahko mnogi vlačugar, ki se poprej ni mogel, ker ni bil vlačugar v zmislu postave; kaznujejo se sedaj neimoviti delomrzniki zavoljo vlačugarstva, četudi ostajajo na enem mestu, v svojem domačem kraju.

To vlačugarstvo pa je v bodoče pokoriti tudi s tršimi kaznimi. Nova postava ne razlikuje, ali je kdo zavoljo vlačugarstva bil obsojen ali ne, nego brez razlike je sedaj za prestopke vlačugarstva kaznen „oster zapor od jednega do treh mesecev; tudi mu se sme naložiti jedno ali več v § 523 kaz. pos. od 27. maja 1852 pod a) do e) naštetih poostrih“ (§ 1).

Postave z 10. maja 1873 §. 4. glede na policijski nadzor nad obsojenimi potepuhi, ki so videti opasni varnosti svojine, velja tudi v bodoče, le da se prestopki proti utesnitvam policijskega nadzora (§. 9 postave iz 1873. leta) ne kaznujejo več po §. 10 iste postave z ostrim zaporom od osmih dnij do treh mesecev in s poostrih §. 253 kaz. postave.

Odpade pa §. 2 postave iz 1873. leta in na njegovem mestu velja §. 3 nove postave, ki slove: „Takim za delo sposobnim osobam, ki nimajo nič dohodka in nič dopuščene prisluzke ter so nevarne ljudem in lastnini,*) sme varnostno oblastvo zapovedati, naj v določenem jim roku izkažejo, da se živé kakor se sme.“ Imenovani § 2 postave iz 1873. leta daje varnostnemu oblastvu isto moč, toda nikakor ne tako malo omejene in splošnje, ker 1. sa osebe, proti katerim je moč uporabljati, taksativno našteje, namreč tiste, ki so že bile pokaznjene zavoljo ponarejanja

*) Čast. gosp. svetnik Cigale je v državnem zakonu besedo lastnino postavil za Eigentum, dasi lastnina ali last znači najpreje Grundeigentum in so delomrzni ljudje nevarni bolj premičnim stvarim nego zemljišču. Za Eigentum bi torej kazalo poprijeti se besede svojina. Uči tako Levstik v svojem „Županu“, a tudi svetnik Cigale v svoji „Znanstveni terminologiji“, kjer k besedi Eigentum stoji na prvem mestu svojina, potem še le last ali lastnina. § Op. pis.

javnih kreditnic, peneza, zavoljo požiganja itd.; moč varnostnega oblastva traje le, dokler ne preteko tri leta izza prestane kazni. Po novi postavi pa ni teh omejitev. Ne vprašaje, ali je bil kdo že pokaznjen zavoljo kakega hudodelstva ali prestopka ali ne, kakor hitro zve varnostno oblastvo za delosposobno osebo, ki nema nič dohodka itd. (§. 3), sme jo vprašati po izkazu. Po novem ni treba, da bi kdo bil že od sodnije pripoznan vlačugar, berač itd., sicer bi mu oblastvo ne moglo naložiti izkaza. Nego tudi tisti, ki ravno ni vlačugar, berač itd. v smislu nove zakonite opredelbe, pa je za delo sposoben in nema poštenega kruha ter je nevaren, mora se izkazati, da se živi, kakor se sme. Faktična delomrznost brez prejšnjih potrebnih antecedenzij, le da je tudi opasna ljudem in svojini, je sedaj pod policijsko pažnjo, in kdor le-te ne zadovolji, zadene ga kazni. „Ako tega naročila“ — pravi nadalje §. 3 — „iz delomrznosti ne izpolnijo, naj bodo z ostrim zaporom od osmih dnij do treh mesecev pokaznjeni; tudi se sme takim nalagati jedno ali več v §. 253 kazenske postave od 27. maja 1852 pod a) do e) naštetih kazenskih poostrih“. Tudi ta kazni je mnogo trši, kakor je bila po §. 2 postave iz leta 1873 za jednaki prestopki. Tega prestopka se je poprej krivega storil pokaznjen vlačugar, sedaj pa se ga kdo lahko krivega stori, še predno je padel v vlačugarstvo, predno se je začel potepati, ker varnostno oblastvo more zasledovati neimovitega delomrznega in nevarnega človeka, če se tudi še ne klati in okoli potepa. §. 3 nove postave torej velja sploh za delomrzne ljudi, če tudi neso ravno vlačugarji in berači.

Tako tudi §. 4. A on sega še nekoliko dalje. On ustanavlja: „Vsaka občina, na katere tleh biva ali se zateče oseba za delo sposobna, ki nema ob čem živeti, ni dopuščene prisluzke, ima pravico za mezdo (lon) ali za dano v blagu (in natura) prehrano odkazati jej delo, kakeršno se prilaga njenim sposobnostim. Ako se taka oseba brani, odkazano jej delo storiti, naj bode pokaznjena z ostrim zaporom od osmih dnij do jednega meseca.“ To določilo je čisto novo. Pretrpelo je že mnogo napadov češ, da je neuporabno in nadležno za občinske upravitelje. Toda novi propis vender lahko izpol-

LISTEK.

Za dragocenim korenem.

(Iz življenja kitajskih pogozdnikov.)

(Povest A. Ja. Maksimova, posl. I. P.)

VII.

Sodba in kazni.

(Dalje.)

Ho je izpil tudi to, ne da bi se bil kaj obotavljal.

— Še pij! ponovil je Lonhou in podal mu tretjo časo. Ho izpil je še to in še vedno ohranil popolno zavest. . .

Ko bi človek v normalnem duševnem stanju spil le pol čaše te pijače, gotovo bi zgubil zavednost v četrt ure. Ho pa je izpil tri čaše, pa vendar ni napravila pijača nobenega vidnega učinka. Očividno je bilo, da je živčna sistema k smrti obsojenega napela vse sile, in on je stal na nogah še vedno trdno in ohranil popolno zavest. . . To strašno upijanjanje napravilo je na vse brade utis. Vsi so videli, da se Ho, nehote in ne vedoč bori proti omočenju, da je smrt, ki ga čaka, dala njegovemu organizmu nečloveško moč.

— Še pij! ponovil je Lonhou s tresočim glasom.

Na njegovem obrazu so se začele zbirati kaplje hladnega potu. Nepričakovano na dolgo odlašajoča se smrtna kazni je tudi v njegovem srcu vzbudila neko britkost in težo.

Ho je izpil že dve čaši drugo za drugo. . . Minulo je še nekaj minut krajno neznosnega čakanja. . . Pa najedenkrat je Ho začel nekaj žlobodirati in energično mahati s svojo jedino roko.

Hitro ga je zapuščala zavest. Noge so vedno bolj odpovedovale ubijalcu in opotekale se pod težo njegovega telesa. . . Minul je še jeden minutek. Kar se je zgrudil Ho na travo, nekaj memrajoč vase.

Položite ga v jamo!

Vzdignili so nezavednega ubijalca in previdno spustili na mokro dno globoke jame. Ho je še nekaj žlobodral, pa kakor se je videlo, se ni nič zavedal. Oči so bile motne in na pol zakrite h kratu oslabevali, nizko visečimi trepalnicami.

— Zakopavajte hitreje! zaklical je Lonhou z nekakim nenaravnim glasom.

Grude vlažne prsti usipale so se na Ho-a. Kakor bi se bila ta britki trenutek ubijalca povrnila iskra spomina, skušal je ustati pa ni mogel. . . Usta

so se mu široko odprla, in izrazila neizrekljivo, grozo. Iz prsi se mu je izvil nečlovešk krik, zamolkel, obupen, tak, da je od njega slušatelj kar kri zledenela. . . Grude vlažne prsti so se mej tem dalje usipale v jamo, in zamolklo udarjale ob trepetajoče telo. Delali so hitro, trepetajoč in prizadevajoč si, ne gledati v jamo, umikajoč se očem obsojenega, ki so bile široko odprte, kakor bi prosile, da bi mu prizanesli. Čez nekaj sekund je Ho zopet prišel ob zavednost. . . Jama se je hitro polnila. . . Pri tej priči se je rahlo nasuta zemlja povzdignila in zopet usela. . . To je bilo poslednje strašno, morda celo zavedno prizadevanje rešiti se smrti. . . Tedaj so začeli nanj metati zemljo s podvojeno energijo, kakor bi hoteli prej ko je moč končati življenje zločinca.

Jama je bila že napolnena. Trdo so steptali zemljo potem pa olajšani vzdihnili in obrisali pot s čel. . . Ko so dovršili to strašno delo, bili so veseli, kakor bi se jim bil s pleč odvalil težek kamen. Samo Li-fu bil je otožen in zamišljen. Strašen pogreb živega človeka napravil je nanj tako daveč utis, da je trdno sklenil popustiti družbo teh ljudi. Pozabil je celo na svoje hrepenenje, da bi obogatel, mislil je samo, kako bi se hitreje vrnil pod streho

njuje nekaj prav praktičnega. Z njim se lahko najde in spozna delomrznega ljudi. Kdor neče prijati za odkazano mu delo, tistemu delo mrzi. Kdor je torej sumen, da je delomrzen, odkaze naj se mu delo in njegova mrznja do dela bode kmalu očita. Sumen je že tisti, ki je za delo sposoben, ki pa „nima ob čem živeti, ni dopuščene prislužka“. Vsaka občina, na katere tleh biva ali se zateče taka oseba, ima pravico, odkazati jej dela in ako se taka oseba brani delati, naj bode pokaznjena od osmih dni do jednega meseca. Poudarjati pa je, da taka oseba ni treba, da bi bila kaj nevarna ljudem in svojini. To zahteva se za prestopok §. 3. in pa tudi za prestopok §. 4. Občinski oblastniki imajo torej s tem paragrafom jako dobro sredstvo, držati v strahu domače postopake in tudi vnanje delomrznosti, in če jim je kaj do redu in blaginje svoje domače občine, ne bodo tožili, da jim postava napravljaja pot, po katerej pridejo delomrznji do živega.

Vlačugarje iz vseh teh razredov je tudi moči držati v prisilnih delavnicah in popravnih. Vnanje je tudi še na dalje smeti z odgonom in odpodom odpravljati, ker postava s 27. julija 1871 ni nikakor odstranjena z novo postavo. Samo je pomniti da ima v bodoče slovo vlačugar obsežni zakonit pomen, pomen, ki se je dokaj približal vsakdanjemu pomenu te besede.

Po novejši postavi so torej delomrzni ljudje kolikor smo do sedaj videli 1. vlačugarji (§. 1); 2. taki, ki so nevarni ljudem in svojini (§. 3); 3. taki, ki so le delomrzni (§. 4). Zadnjih dveh razredov samih na sebi ni poznala prejšnja postava, vlačugarje pa v le bolj omejenem zmislu. Najlaglje se bode delomrznja zatirala po §. 4. A tudi kazni, kakor smo videli, so trše, upajmo, da torej bodo tudi izdatnejše.

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 31. julija.

Po nekaterih listih se zopet piše, da odstopi **naučni minister Conrad** ter ga bode nadomestil kak odličen parlamentarec z desnice. Kakor bi radi, da pojde Conrad, a vendar se nam ta vest ne zdi prav verjetna. Prevečkrat smo že bili varani v svojih nadah pod sedanjo vlado, da bi mogli take stvari tako hitro verjeti.

V **Galiciji** ima pri volitvah za deželni zbor v kmetskih občinah vsak posestnik kakega v deželno desko upisanega zemljišča virilni glas. Ker so se pa poslednji čas v deželno desko upisana posestva jako razkosavala, se je število teh volilcev tako povečalo, da jih je v nekaterih krajih skoro toliko ali pa še več kakor drugih volilcev. Na ta način utegnejo samo ti virilisti odločiti izvolitev kakega deželnega poslanca. Že vlni je v deželnem zboru dr. Tadej Stankovski kazal na ta nedostatek. Sedaj, kakor slišimo, misli se tako premeniti deželni volilni red, da bodo samo oni lastniki v deželno desko upisanih zemljišč obdržali virilne glasove, kateri plačujejo vsaj 25 gld. letnega zemljiškega davka. Sedaj ima nič manj kakor 1935 posestnikov virilne glasove, leta 1876 jih je pa imelo še le 1153. Iz tega se tudi razvidi kako hitro se drobe posestva v Galiciji.

Mej **hrvatskimi** opozicijskimi poslanci kroži uloga na predsedništvo sabora, da naj se skliče sabor. Ko se bode dovolj poslancev podpisalo, bode se uloga poslala predsedništvu zbora. V saboru se bode stavil predlog, da se ban toži zaradi tega, da je zaukazal

prenesti več listin iz deželnega arhiva v poslopje deželne vlade. Debata o tem bode jako živahna, ker bode ta v tej zadevi obe opozicijski stranki jedini.

Ogri kaj počasi plačujejo davke. Ostali so jih že toliko na dolgu, da primanjkuje denarja državi za najpotrebnejše stvari. Finančni minister je vsled tega zaukazal davkarjem strogo izterjati zaostale davke.

Vnanje države.

Ruski car, carica in prestolonaslednik odplujejo z velikim spremstvom 2. avgusta na Finsko, 3. avgusta pridejo v Viborg, od tod odide car k manevrom pri Vilmanstrandu. V Helsingforsu bode car ostal več dni. Delajo se že tam velike priprave. Car bode pri tej priliki vsprejel vse deželne stanove, senat. Priredil se bode tudi velik dvorni ples. Pri generalnem gubernatorju bode slavnostni obed. Car bode potem otvoril umetniško razstavo. Najberž bode tudi vseučilišče priredilo kako slavnost v čast prestolonasledniku, kakor svojemu kancelarju. Razni listi so že uganjevali, da letos k shodu avstrijskega in nemškega cesarja pride v Gastein tudi ruski car, da bi se tedaj ta shod razširil v shod treh cesarjev. Ker pa car odpotuje na Finsko in bode bival baš tedaj v Helsingforsu, ko se snideta nemški in avstrijski cesar v Gasteinu, letos ne bode shoda treh cesarjev. Vse, kar se je že o tem pisalo, bile so le prazne kombinacije.

V Parizu zborujoča **latinska denarna konferenca** bode drug teden končala svoja posvetovanja. Sedaj je že gotovo, da se pogodba mej Francijo, Italijo in Švico za pet let obnovi, s pogojem, da po tej dobi te države na svoj račun prevzamejo srebrni denar, kateri so spravile v promet. Ali bode Belgija pristopila latinski denarni zvezi, še ni gotovo.

Francoski listi poročajo, da je o 12 milijonov, katere je zbornica dovolila za Madagaskar, že 7 porabljenih, tedaj bode treba kmalu novega kredita.

Zdravje **turškemu** velikemu vezirju se je hitreje zboljšalo, kakor se je pričakovalo. Včeraj se je že peljal k sultanu in potem predsedoval ministerskemu совету. Njegova bolezen je najbrž imela le političen značaj, to je tem verjetnejše, ker že dalje časa vojni minister Osman paša skuša izpodkopati Sajd pašo. Sedaj so se pa najbrž stvari za vezirja na bolje obrnile in je zopet ozdravil.

Mahdi je sicer mrtev, a to **Sudanu** ni povrnilo miru. Posamični rodovi se sedaj bojujejo mej seboj. Egiptu pa sedaj neso več nevarni, ker nemajo nobenega pravega vodje in so nesložni mej seboj. Mahdi ni umrl za osepnicami, ampak za tifusom, kateri neki strašno razsaja v Kartumu. Uzrok tej bolezni je velik smrad, ki je navstal od nezakopanih mrličev. Mahdijev naslednik Abdullah je neki jako izveden, a je le načelnik majhnega rodu, zategadelj ga nečejo pripoznati načelniki drugih rodov.

Dopisi.

Iz Kobarida 30. julija. [Izv. dop.] Gospod urednik! Kaj vendar počenjate?! To pa vendar ni prav in pošteno, da odpirate predale Vašega lista kar na dolgo in široko nekemu Bolškemu „Lačnpergerju“, ki nam našega narodnega (!) zastopnika g. Matijo tako živo slika! Da! da! naslikan pa je tako živo in istinito, da bi niti Rubens niti Rafael ne zmogla naslikati tako živih, naravnih „kampionov“. In vendar nam Vaš Bolški dopisnik govori uprav iz srca in kaj hlastno prebiramo zanimive dopise. Radovedni smo, kako se skonča pravda, ki Vam jo je naklonil za velikonočne piruhe, ali pa za „karneval“, g. Matija, znameniti naš zastopnik v deželnem zboru

in prvobornik za narodno naše pravo (?). Čudno vendar le, da ga ni kandidovala neka Goriška gospoda državnim poslancem, saj je vendar pri deželnozborskih volitvah gledala s ponosom cela Slovenija na rešitelja — g. Matijo??

Žal, da smo pripomogli k izvolitvi g. Matije v deželni zbor ravno mi, da smo vsi Kobaridci glasovali za človeka, ki nema niti duševnih zmožnosti, niti narodne zavesti. Denar mu je Bog in zakon! Da smo vedeli takrat, kar se je godilo za „kulisami“, tako bi mi ne glasovali nikdar za gospoda Matijo. Iz Gorice so nam ga gorko priporočali, češ: „Če nam že ne bode koristil, nam tudi škodoval ne bode. Glasoval bode vedno le z narodnjaki.“ Prav! Drugi pot pa si izvolimo kacega prosjaka, ki bode gotovo vedno glasoval z narodnjaki — in mi storimo veliko delo usmiljenja. Kak značaj je g. Matija, prepričala se je ona gospoda prav lahko pri zadnjih državnozborskih volitvah, ko je g. Matija glasoval za kneza Hohenlohe, **ki Slovence črti**, kakor se je sam izrazil. Drugi pot se ne bomo dali voditi tako slepo, ker bomo s svojim zaupanjem bolj previdni in štedljivi. Počakajmo še jedno leto, da bomo videli, kaj in koliko se bode skušalo storiti za nas, koliko koristi bode čez jedno leto — in potem...

Pridigovala se nam je disciplina in vedno le disciplina — in mi smo se tega načela tudi držali — a to je bilo zadnjikrat. Mislili smo si, da je cel Bolec za g. Matijo, a ko smo bili že v Tolminu, spoznali smo še le pravo razmerje. Če je bil kak revež, kak capinček, ta je volil ponižno svojega pašo. Če smo pa zapazili krepkega, premožnega Bolčana — ta je pašo preklinjal ter obžaloval svoje sosedo, ki so morali ubogati Neronovemu povelju. Že smo omahovali, že smo mislili glasovati za nasprotnega kandidata, velezaslužnega g. sodnika Jakopiča, — kar se nam je zatrobilo v uho: „Ne rušite discipline!“ Reklo se nam je, da bi utegnil biti voljen de Pretis — in tega smo se Kobaridci bali. Zdi se nam, da je bil to le nekaj manever, ker de Pretis je bil kandidat za Cervinjanski okraj — in bilo bi vendar le čudno, da bi bil namestnik prevzel mandat v trgih in bi prepustil tako Cervinjanski okraj gotovo kakemu irredentašu. Pa naj si bode že kakor koli — gledali smo, da bi se naš ljubljeneček (?) de Pretis ne izvolil.

Zakaj smo dali naše glasove g. Matiji? Zato, da je imel večino. Če bi bili Kanalcji držali svojo obljubo (in pregovoril jih je menda nek črnosuknjež. Sir — kozlički — in podobice), tedaj bi bili oddali svoje glasove tudi mi g. Jakopiču, ki bi imel veliko večino. G. Matija pa je iz hvaležnosti nekojim Kobaridcem koj drugi dan poslal kozlička in kolo — sira.

No! Matija je poslanec, a nas je sram, jako sram, da nas zastopa.

In Matija Vas toži, gospod urednik! Če je pravičen poštenjakovič, zakaj ni zavrnil obrekovanja javnim potom? Zakaj se ni opravičil javnim potom? Sramota za nas, da živé mej nami taki ljudje! — Opravičite se, g. Matija, podajte nam dokaze, da ni res, kar piše „Slovenski Narod“ — in če nam dokažete, verovali Vam bomo. Dokler pa se ne očistite, veljate v naših očeh kot človek, ki je nevre-

očetove hiše. Li-fu-u še na misel ni prišlo, da je to še daleč, da vidi očetovo hišo še le po mnogih dogodljajih.

VIII.

Ostanki Ci-Laja.

Poleg Ho-a zakopali so klateži ubitega Hun-Ljana, položili so na njegov grob nekaj večjih kamnov, da bi roparske zveri ne vznemirjevale njegovega prahu. Ko so končali svoje delo, useli so se klateži okrog grmade k posvetovanju. Po navadi prižgali so pipe, in molčali so žalostno, menda zaradi britkih utisov tega, kar so ravno kar doživeli. Dolgo časa ni nikdo motil molčanja. Potrpežljivo so čakali besede skušenega vodje starejšine Lonhou-a... Nazadnje spregovoril je on, pa tiho in počasi, kakor bi se bal vznemirjati prah živopokopanega ubijalca in Hun-Ljana.

— Prehodili smo vse soteske in propade, pa zastonj, spregovoril je Lonhou. Nas so prehiteli drugi iskatelj... Časa je še dovolj, zdaj je še le osmi mesec*) lela... Pred desetimi ne kaže hoditi domov.

*) Leta 2357 pred K. r. sta po ukazu cesarja Jao. kitajska zvezdovzvanca Si in Ho spravila v soglasje lunino leto, ki je bilo tedaj v navadi v Kitaji in je šlo 354 dni,

Li-fu se je stresel. Še dva meseca bode moral trpeti take utise in pomanjkanja! Dva meseca! Samo božestveni Fu more vedeti, kaj se more zgoditi v teh dveh mesecih... Ali se mu posreči vrniti se živ v očetovsko hišo, k dragi Ljaj? Li-fu bil je pripravljen takoj bežati domov, kakor mogoče najhitreje ostaviti zopmo mu družbo, pa strašno... Pota ne zna, mogel bi zaiti in moral bi morda umreti od glada ali pa bi prišel v kremplje nevarnim zverim... „Ali je mogoče iti samemu domov, neoboroženemu, po neznanem gošči, po katerej na tisoče zvitih zverinskih stezah nareja tak labirint, da iz njega more priti samo izkušenec... Treba je čakati priložnosti... Morda sreča kje druge iskatelje,

s solnčnim letom. Ker je lunino leto krajše za 11 dni od solnčnega, sta to dosegla, da sta k dvanajstim mesecem luninega leta, pridejala trinajsti mesec, kadar se je iz te najdaljšedneve razlike nabral cel mesec. Ta sistem rabi v Kitaji še dandanes. Na ta način Kitajci v 19 letnej dobi sedemkrat pristavijo trinajsti mesec, tako da imajo v 19 letih 12 let z dvanajstim in 7 let z trinajstim meseci. Vsak mesec se pri njih začneja s polno luno. Polna luna pred ustopom sonca v znamenje Vodnarja, to je v januarju ali februarju njim služi za začetek leta. Prvi mesec se po kitajski imenuje Čžen-Ine, poslednji pa La-Ine. Drugi meseci v letu pa nima imen, ampak štejejo se po vrsti: 2-gi, 3-tji, 4-ti itd. Osmi mesec je naš avgust.

vračajoče se domov, ali pa tudi lovce?... Kje jih more srečati? To je nemogoče tu v gošči, nekaj tisoč verst proč od človeških bivališč... „Li-fu povsil je žalostno glavo, ves potrč od tacih mislij.

— Peljati hočem vas dalje proti severu, nadaljeval je Lonhou, po kratkem prestanku, z ravno takim počasnim in tihim glasom. Peljati vas hočem v kraje, kjer še gotovo ni bival noben človek. Tam najdemo koren, gotovo ga najdemo... Tam se je skril pred človeškimi pogledi... Kdo pojde z menoj — povejte; kdor se boji in se hoče vrniti domov, pa naj gre. Jaz ga ne držim. Samo mislim, da nikdo izmed vas ne najde pota na Ussuri... Zašli smo še mi jako daleč... Kaj hočete iti z menoj?...

— Pojdemo, pojdemo!... Pelji nas, kamor hočeš, so otožno zagodrnjali Kuen-Lu, Seo-kvi in Ki-se. Samo Li-fu je molčal in zamišljen gledal v svetlo plame grmade. Zdelo se mu je, da vidi v tem plamenu žalosten obraz prekrasne Ljaj; ona stoji, in ga vabi k sebi, prijazno vabi... „Oh, da bi bil kmalu doma!“ prošinjala ga je britka misel.

— Ali nečeš iti z nami, obrnil se je starejšina k zamišljenemu Li-fu-u. Če nečeš... nikdo te ne drži. Pojdi domov... Če le prideš?...

den vseh dostojanstev, združenih v njegovi osebi. Pričakujte nezaupnice!

A. Gaberšek Morda tudi Lačenperger?

Iz Pulja 29. julija. [Izv. dop.] Devetnajsto stoletje nazivlje se — in po vsi pravici — stoletje narodnostne ideje. Zgodovina zadnjih desetletij nam glasno svedoči, kaj ta zmôre sveta ta ideja. Sto in stokrat potlačena silovitimi sredstvi od svobodi sovražnih nasilnikov, vzdignila se je zopet in zopet neoslabljena in slednjič po dolgih obupnih bojih praznovala svoje najslajnejše triumpfe. Narodnostna ideja je dan-danes zvezda - vodnica, ona je ka- žipot vsem kulturnim narodom pri naporih njihovih za duševni in gmotni blagor.

Čegavo srce ne bi se unelo v svetem ognju za blaženo to idejo?! Kdo bi jej ne posvetil vseh svojih srčnih simpatij? Le nasilniki, ki nimajo srca za narod, ki menijo, da so narodi le zatóna svetu, da bi robovali samopašnosti posamičnikov, so nje protivniki. Kdor skuša udušiti v narodu zavest in narodni ponos, kdor stavi ovire narodni ideji, da se ne more svobodno razvijati, ta striže peroti svo- jemu rodu in tako zakrivlja, da rod ta ne more vzleteti višje in višje in se popeti do one stopinje, katero bi imel vsled nadarjenosti svoje zavzemati mej drugimi narodi; on spodkopava njega eksten- cijo, on je grobokop svoji lastni krvi. Bogu bodi potoženo, da smo i mi Slovenci morali besedo „gro- bokop“ poiskati v slovníku svojem in jo, zlasti v zadnjih časih, čestokrat in z dobro podprtimi raz- logi rabiti proti — kar je najžalostnejše — svojim lastnim rojakom.

Mi posvečujemo sočutje svoje narodni ideji katerega — koli naroda, mi smo nezavistne priče razvitka in napredka družih narodov, a le tedaj, ako znajo narodi ti biti pravični, ako so sredstva njihova poštena. Pravi rodoljub se ne bori le za narodno svobodo svojega lastnega rodu, on jo privoščí iz vsega svojega srca tudi drugorodnim. In ravno to sveto pravilo se pri nas skruni na ne- zaslišan način, ako je govorjenje o pravicah avstrijs- kih Slovanov.

Avstrijski laži-liberalni Nemci in Italijani se nam studijo, ker ne znajo biti pravični, ker so sredstva njihova v boji proti nam lažnjiva, podla in nemoralna. Da v srci teh naših protivnikov ni prostora za pravico, smo se že mnogokrati prepričali.

Koliko krika, koliko lažij in psovanja morali smo čitati po italijanskih listih, ker so se pri dr- žavnoborskih volitvah v Dalmaciji pokazale posle- dice dejanskih razmer! Ogromna večina prebival- stva v Dalmaciji je slovanska, naravno torej, da so zastopniki te dežele Slovani. A Italijani lažejo svetu, kakor da bi se jim Bog zna kake krivice godile. Istina je, da so zgubili gospodstvo v Dalmaciji — kakor se jim tudi že v Istri tla pod nogami ma- jejo — a to so le, kakor rečeno, posledica faktič- nih razmer. Gospodstvo njihovo bilo je neosnovano in le po prejšnjih vladnih organih umetnimi sred- stvi vzdržano. Verjemite nam, da le zavest, da je gospodstvo njihovo pri normalnih razmerah nemo- goče, je kriva, da tako divjajo! Vse drugo je laž in hinavstvo.

Tem izbruham divje strasti in ljutega sovra- štva pritrkavajo vsekdar Dunajski listi laži-liberal- nega kalibra. Ganljivo je videti, kako lepo se spo-

razumejo te dobre dušice. Migljev iz Zadra in takoj oglasi se celi kor na Dunaji. Mislite pa, da se ti ljudje res tako radi imajo in odkritosrčno ljubijo? Kaj še! To nemško-italijansko prijateljstvo je slično sporazumljenju dveh lopovov, ki gresta skupno ple- nit, a vsak z odločnim namenom v črni svoji duši, svojega druga prevariti in si, če le mogoče, ves plen osvojiti. Italijani mislijo, da bodo Nemci zanje kostanj iz žarjavice pobirali, a Nemci mislijo zopet, da bodo Italijani njim to uslugo storili. Varajo se drug drugega.

Mi jim pa kličemo: Vse vaše spletke vam ne bodo nič hasnile! Ob bregovih sinje Adrije prebiva zdržema slovaški rod kot zvest čuvaj monarhije in slovanstva. Ta rod bode ustrajal v boji do zmage, ker tudi njega je prošnila — pravična narod- nostna ideja. C—t—č.

Iz Vranskega okraja 28. julija. [Izvirni dopis.] Vrli narodni Žavčanje so nas zopet iznena- dili z izborna veselico dne 26. t. m. Vspored bil je razdeljen na troje, v produkcije na glasoviru, gledališko predstavo in deklamacijo, pa da ne po- zabim, še v ples.

Muzikalni del prevzela je gospa Ch. Janičeva in gospod Košir kapelnik iz Budimpešte.

Ouvertura iz Balfejeve opere „die Zigeunerin“ je, kakor znano, jako težka in komplikovana muzi- kalna pijesa ali gospa Janičeva in gospod Košir ne poznata, kakor se nam je zdelo, težav na glasoviru, vsaj nam je to dokazala eksaktna in gladka izvrši- tev te točke. Jednako pohvalno igrali sta se tudi ostali točki: Rubinsteinov valček in Ketterejev galopp.

Nadalje predstavljala se je veseloigra „Tele- gram“ na lično in prikladno postavljenem odru. V prvej vrsti moramo navesti fin, eleganten in vendar povsè neprisiljen nastop gospe Širčeve. Bila je prvič na javnem odru, a njena vrla igra nam vzbuja željo, da bi to vitko in nežno gospo večkrat in kmalu zopet videli na deskah, ki pomenjajo svet. Gospodična Flisova in gospod Petriček sta nam že vrlo znana popolna igralca, kakor sta tudi gg. Širca in Janič svoji ulogi prav povoljno iz- vršila. Prvemu gospodu bi opomnili samo to, da opusti preurno hojo na odru sem in tja, ker to preveč moti. G. Kocbeck bode prav pripraven igralec. Treba le nekoliko več mimike in pa kot ljubimec nekaj več ognjevitosti. Mnogobrojna ude- ležitev pri tej veselici in jako živahen ples naj bode prirediteljem v spodbujajo, da nas prav kmalu zopet razvesele. Sedaj so vrli Žavčanje stopili na stran neumorno delujočih Ptujčanov, to nas tembolj veseli, ker so Celjski Slovenci, kakor se nam do- zdeva se zazibali v sladko spanje, iz kojega jih niti Savinjski „Sokol“ ne bode mogel probuditi.

Domače stvari.

— (V Prago.) Romanje na Velegrad je pre- povedano, ne toliko zaradi epidemičnih boleznij, ka- terih ondu ni, temveč zaradi politiške nalezljivi- vosti, katere nas čuva naših oblastev previdnost. Ta prepoved skrčila je sicer število udeležencev, ki bi vsi bili radi pohodili staroslavni Velegrad, a ostalo jih je vendar še 80. Tem slednjim bodi na- znanjeno, da se vsekakor odpeljemo čez Dunaj in Brno v Prago, a ne s posebnim, marveč z navadnim poštnim vlakom. Voz-

nina pa ostane ista, kakor je bila za po- sební vlak določena. Natančneje se bode vsa- kemu, kdor se je oglasil, pravočasno poročalo z do- pisnico. Kdor bi pa še sedaj hotel pridružiti se, naj se nemudoma oglasi.

— (Skrajna nujnost.) Ta teden doživeli smo redkost, da je bilo mesto revidenta pri račun- skem oddelku deželne vlade kranjske par dnij prej razpisano, predno je dotični gospod bil umirovljen. Ne vemo, kaj je bilo povod tej izrednej nujnosti, želeli bi pa, da bi se z jednako hitrostjo reševale druge nujnejše stvari in da bi nekoliko uvaževalo načelo „Noblesse oblige“.

— (Knjižica „Tisočletnica Meto- dova“) se prav dobro razpečava in rodoljubi je pridno naročajo. Gosp. dr. Ivan Geršak v Ormoži naročil je razen mu že poslanih, na novo 300 iz- vodov. Tega gospoda vzgled naj posnemajo tudi drugi rodoljubi, saj je to knjižica po vsebini in po obliki vredna, da se širi, cena 10 kr., 1 kr. pa za pošto, je tako nizka, da si jo vsakdo lahko omisli.

— (Katoliško tiskovno društvo v Ma- riboru) imelo je včeraj svoj občni, močno obisko- van zbor. V odbor so voljeni gg.: Kosar, Ogradi, dr. Križanič, dr. Radej, dr. Glančnik, dr. Mlakar, prof. Skuhala, dr. Fevš, dr. Kukovič. Namestniki pa: kanonik Herg, dr. Ferk, prof. Majciger.

— (Birmovanje) bode na Štajerskem: V 3. dan avgusta v Mozirji; 4. avgusta v Nacaretu; 5. avgusta v Rečici; 6. avgusta v Gornjem Gradu; 7. avgusta pri sv. Frančišku; 8. avgusta v Ljubnem; 9. avgusta v Lučah; 10. avgusta v Solčavi.

— (Vodbor za ustanovljenje tiskarne v Mariboru) izvolil je občni zbor kat. tiskovnega društva gg.: dra. Dominkuša, dra. Radeja, dra. Glančnika, kanonika dra. Križaniča in dra. Mlakarja.

— (Upraviteljstvo Ljubljanske de- želne bolnišnice) naprosilo nas je, da na to, kar se je v „Slov. Narodu“ dne 29. t. m. zaradi ure na cerkvenem zvoniku pisalo, sledeče objavimo: Gospod Zalokar volil je leta 1863 za zidanje zvo- nika pri bolnišnični cerkvi 1000 gld. proti temu, da se za zvonik tudi ura omisli. Cerkevno pred- stojništvo prejelo je dne 17. julija 1864 omenjenih 1000 gld., ter porabilo, kakor spričuje račun- ska knjiga, za napravo stolpne strehe in odra in za po- zlačenje križa 463 gld. 36 kr. za napravo ure, katero je Urban

Avbel v Št. Vidu pri Zatičini

naredil 550 „ — „ skupaj 1013 gld. 36 kr.

torej 13 gld. več, nego je volilo znašalo. Vprašanje, kje je ostalih 540 gld. je torej več, nego nepotrebno. Sicer pa naj se blagovoljno na znanje vzame, da je ura vsa pohabljená in da se je uložila prošnja na deželni odbor, da dovoli potrebne troške. Kakor hitro bode prošnja rešena, dala se bode ura urarju, da jo popravi. Vsekakor pa bode treba dlje časa potrpeti, ker bode urar vzel uro na dom, da po- pravi in nadomesti obrabljene njene dele.

— (Nova pošta.) Jutri otvori se poštni urad pri sv. Andraži v Slovenskih goricah.

— (Spremembe v Lavantinski škofiji.) Knežškof. duhovni svetovalci postali so naslednji gg. župniki: Fr. Fon, Toma Jeretin in Fr. Zu-

Li-fu se je stresel. „Res da ne pridem!“ ši- nilo mu je v glavo. „Raztrgale bi me zveri, kosti pa raznesle po Sihote Alinu.“

— No, kaj Li-fu, ali pojdeš z nami? ponovil je Lonhou svoje vprašanje.

— Kam pa hočem iti, kakor z vami, odgo- voril je zamolklo Li-fu.

— In dobro storiš, da greš . . . Od tod poj- demo v sotesko, kjer je pau raztrgal Ci-Laja, na- daljeval je Lonhou. Treba je najti tam popuščeno puško . . . Tam mora biti smodnik in kroglje. Vse nam prav pride: tega in drugega imamo malo . . . Ti, Seo-kvi, obrnil se je starejšina k pobeglemu vojaku, vzemi puško Hun-Ljana in pojdi s Ki-se-om na lov. Vsi smo lačni, še zelo, kajti od včeraj zjutraj nismo jeli. Jaz, Li-fu in Kuen-Lu pojdemo v to sotesko, kjer je raztrgan Ci-Laj . . . Ti jo poznaš . . . Zvečer se snidemo. No, hajdi, Seo-kvi, hajdi! . . . Časa ne smeš zgubljati . . .

— Ho, hajdimo tudi mi! . . . Kuen-Lu, vzemi sekiro Hun-Ljana, rekel je Lonhou, ustajajoč.

— Oh, da bi le dobili orožje Ci-Laja, pa tudi smodnika nam je jako treba, pristavil je zamišljeno, in vzel na hrbet svojo jednocevko. To puško bi tebi

dal! obrnil se je starejšina k Li-fu-u. Poslednji stre- se se od tega obetanja. Že davno je želel imeti dobro puško, pa manjkalo mu je sredstev, da bi si jo omislil; tudi razveselil se je nekoliko obljublje- nega daru.

— Tedaj bodem pa pravi lovec, mislil si je in tresel se veselja, pogumno stopajoč po zvitej stezi . . . Pravi lovec bodem . . . Koliko bodem pobil divjačine, dobil panti,* obogatim in Ljaj vza- mem za ženo, sanjal je Li-fu in korakal za Lon- hou-om . . .

Solnce se je že nagibalo k zapadu, ko so iskateљи žen-šena z Lonhou-om na čelu korakali doli v nevarno sotesko, katera je postala gomila Ci-Laja. Lonhou je stopal naprej z veliko previd- nostjo, bistro je pogledaval po lepodiščem zelenji in vrhovih ceder, brestov in smrek. Izkušeni klatež je vsak trenotek pričakoval, da zagleda pantra ali tigra, ki se je kje skril v gošči. Postavil je zažgano prižigalnico na puškinega petelina in vsako sekundo bil je pripravljen ustreliti ga s krogeljo, preverjen,

* Panti — mladi jelenovi rogovi. Cenijo jih jako visoko, od 100 do 150 srebrnih rubljev za par. Iz teh ro- gov pripravljajo kitajci lek, ki krepi organizem.

da zadene. Lonhou je dobro vedel, da je ta mračna soteska pribežališče ropnih zverij. Že prejšnja leta njegovega klatenja so iskateљи žen-šena baš v tej dolini bili večkrat napadeni in mnogo jih je bilo žrtva tega napada. Lonhou šel je dalje, držeč puško vedno pripravljeno za strel. Njegovi tovariši kora- kali so po zvitej poti z nič manjšo pozornostjo. Li-fu stiskal je v svojej desnici svoje jedino orožje — nož. Kuen-Lu bil je pripravljen vsako sekundo smrtno udariti s sekiro, katero je dobil po ubitem Hun-Ljanu. Ozka zverinska steza se je čudno vila pod dišečim svodom raznobarvnih dreves, ki so nizko pripogibala svoje veje k tlom. Pogostem so se morali plaziti skoraj po vseh štirih, — tako nizek je bil ta razkošni svod, kateri so naredile umetne roke prirode. V nekaterih mestih morali so si trebiti pot z noži in sekirami. Noge so se njim zapletale ob vinsko trto, ki je kakor pisana, raz- košna preproga pokrivala zemljo. Če tudi je bil jasen dan in je solnce svetilo na modrem nebu, vendar je v gošči vladala polutema in tišina, ki je napravljala neprijeten utis.

(Dalje prih.)

pančič. — Premeščena sta gg. kaplana: Josip Kotnik k sv. Štefanu, Andrej Fišer v Koprivnico.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 31. julija. „Morning Post“ piše: Giers zagotavlja je Thorntonu, da je car se izjavil: Hitra rešitev afganskega vprašanja bila bi življenske važnosti za svetovni mir, ki je njemu ravno tako pri srci, kakor drugim evropskim vlastim.

Dunaj 30. julija. „Pol. Corr.“ poroča iz Carigrada: Turška vlada naročila je pri Kruppu mnogo kanonov za oboroženje Bospora in Dardanel. V ta namen bode baje 800.000 funtov šterlingov vzela na posodo.

Praga 30. julija. V današnji seji trgovinske zbornice vsprejeli so se (nasproti glasovali samo Nemci) naslednji predlogi: Vlada naj doseže, da se bode českim podružnicam banke odkazalo najmanj 50 milijonov. Podružnica v Pragi naj se spremeni v glavno podružnico, katero bode vodil predsednik in 8 ravnatelj, v Českeji stanujočih. Pri vseh českih podružnicah čuvati se ima jezikovna ravnopravnost, vrednost bankovcev mora biti označena tudi v českem jeziku.

Benetke 30. julija. Oklopica „Morosini“ spustili so v prisotnosti kralja in kraljice danes v morje.

London 30. julija. „Daily News“ poročajo iz Askabada, da je tjakaj došlo povelje, naj se odpošljejo podkrepljenja ruskim četam v Mervu.

Pešaver 30. julija. Angleški poslanik odpoval je v Kabul.

Madrid 30. julija. Včeraj tukaj 41 ljudi za kolero zbolelo, 29 umrlo. V provinciji Saragosi 1024 zbolelo, 332 umrlo.

Madrid 30. julija. V Huesci, v Aragoniji bili so včeraj povodom užitninskega zakona nemiri. Jedna osoba ubita. Proglasilo se je obsedno stanje in napravil se je zopet red.

obsega v 8. ravno izišlem zvezku: 1. J. Stritar: Pisarjev sin. Povest v verzih. — 2. Svoimir: Spomin. Pesen. — 3. Dr. Fr. Detela: Veliki grof. Zgodovinski roman. (Dalje). — 4. J. Trdina: Bajke in povesti o Gorjancih. 22. Pod hrško. — 5. L. Podgornikova: Glasbena vzgoja v Slovencih. (Konec). — 6. Ivan Vrhovec: Slavni Slovenci. II. Peter Pavel Glavar. — 7. J. Stritar: Pogovori. VI. — 8. J. Kržišnik: Pesmi. 1. 2. 3. 4. 5. 6. — 9. J. Cimperman: Osleho cvetje. Soneti. — 10. J. Apih: Velegrad. — 11. Janko Kersnik: Agitator. Roman. (Dalje). — 12. J. Šuman: Odgovor na Štrekeljevo kritiko moje slovnice. — 13. Slovenski glasnik: Nove knjige slovenske. — Vodnikov napis iz leta 1814. — Narodni Dom. — Versuch einer Geschichte der Botanik in Krain. — Kratke opazke. — 14. J. Kalan: Šah. — „Ljubljanski Zvon“ stane za vse leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 30 kr., za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Zanesljivo zdravilno sredstvo. Osobe, ki bolihajo za želodčevim katarom in krčem, se hitro ozdravijo s pristnim „Moll-ovim Seidlitz-praškom“. Skatljica stane 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 11 (11-5)

Listnica uredništva: Gosp. H. v R.: Vprašate bode li Šukljejeva volitev potrjena ali ne. Na to Vam odgovorjam, da ne bode potrjena. Nikar naj Vas ne moti, ako Šuklje baje trdi, da je že tri slovenske poslance na svojo stran dobil. Mej to trojico ni nobenega tistih poslancev, katere je Š. na laž postaviti skušal. Kar se pa trojice tiče — imen za sedaj še ne treba objaviti — si bodo gospodje gotovo dvakrat premislili, predno bodo za Šukljejevo volitev glasovali.

Listnica upravištva. Gosp. M. N. v K. Danes poslani znesek je za mesec avgust.

Umrli so v Ljubljani:

28. julija: Ernest Snoj, železniškega strojevodja sin, 16 dni, Sv. Petra cesta št. 60, za katarom v črevesu.

29. julija: Marija Mekine, gostija, 52 let, Trnovske ulice št. 21, za popačenjem srčnih klopcev. — Hugo Pfeiler, knjigovodja sin, 5 mes., Breg št. 2, za oslabljenjem. — Viktor Kržišnik, zasobnega uradnika sin, 10 dni, Sv. Petra cesta št. 23, za božjastjo. — Josip Stibernik, gostac, 77 let, Kravja dolina št. 11, za starostjo.

30. julija: Marija Galjot, železniškega delavca žena, 44 let, Kravja dolina št. 1, za jetiko.

V deželnej bolnici:

27. julija: Peter Dimnik, dninar, 64 let, za starostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
30. julija	7. zjutraj	736-55 mm.	13-2° C	sl. svz.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	734-94 mm.	23-3° C	z. svz.	obl.	
	9. zvečer	735-28 mm.	17-9° C	sl. jz.	d. jas.	

Srednja temperatura 18-5°, za 1-1° nad normalom.

Dunajska borza

dné 31. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 70	kr.
Srebrna renta	83 " 35	"
Zlata renta	109 " 05	"
5% marcna renta	99 " 45	"
Akcije narodne banke	868 " —	"
Kreditne akcije	284 " —	"
London	124 " 95	"
Srebro	— " —	"
Napol.	9 " 90 1/2	"
C. kr. cekini	5 " 91	"
Nemške marke	61 " 40	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 128	"
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 167	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 15	"
Ogrska zlata renta 4%	99 " 20	"
5% papirna renta 5%	92 " 50	"
5% štajerske zemljišče odvez obliq	104 " —	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	"
Zemlj. obc. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124 " —	"
Prior. obliq. Elizabetine zapad. železnice	114 " 75	"
Prior. obliq. Ferdinandove sev. železnice	106 " 25	"
Kreditne srečke	100 gld. 177	"
Rudolfove srečke	10 " 18	"
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 98	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	194 " 40	"

Mazilo zoper pege,

Hišaj, mozoljčke, rudečice na obrazu i. t. d. Isto ohrani kožo vedno belo, gladko, čisto in nežno ter podeli obliči mladostno svežost. Običajno izgine, če se 15- ali 20krat namažeš s tem mazilom, vsaka nesnaga z obliči. Lonček velja 50 kr. in kos mila 12 kr., torej vkup 62 kr.

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (405-4)

LEKARNA TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.

Več sodarjev

dobi trajno delo in dober zaslužek
v petrolejske čistilnici (Petroleumraffinerie) v Tunah. (449-3)

Kaj več se zve v tukajšnji tovarni za lim.

Cesarsko, marcno in Bock-pivo

iz pivovarne
bratov Koslerjev

(6-31) priporoča
v zabojih po 25 in 50 steklenic
A. MAYER-jeva
trgovina s pivom v steklenicah v Ljubljani.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenost, kislo podiranje, šilpanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli, (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper boleznin na vratu, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na Dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešernovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli, lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmied. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radovljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V Škofjeli: lekar Karol Fabiani. V Reki: lekar Ant. Mizzan.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelok posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenici vtisneno besede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodniško spravljeno varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nemanjajo teh znakov istinitosti, naj se zavrzijo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučaj tako naznani, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (90-25)

Prvo

avstr.

tovarniško društvo za izdelovanje durij, oken in tal,

Dunaj, IV., Heumühlgasse 13, ustanovljeno l. 1817,

pod vodstvom H. MARKERT-a,

priporoča bogato zalogo narejenih durij in oken z oboji vred, mehkih ladjinih tal in hrastovih ameriških friznih in parketnih tal.

Ta tovarna je v stanu vsled svoje velike zaloge suhega lesa in že narejenega blaga v kratkem času preskrbeti tega blaga, kolikor se naj ga tudi potrebuje. Vsprejema izdelovanje velikih hišnih vrat, oprave za vojašnice, bolnišnice, šole, pisarne itd. itd., poleg tega vsakeršna lesena dela, katera se izdelujejo s stroji po predloženih načrtih ali modelih, izvzemši sobnega pohištja.